

[Jørgen Møller.]

tiklen betegnes som et „umuligt Udvalg“, thi, skriver han, „dette Udvalg kan ikke sætte sig til Doms over for den enkelte Landmand og kan ikke afgøre, om Skyldneren uanset de her givne Lempelser kan magte Ejendommens Drift.“ Det forekommer mig, at det ærede Medlem, naar han skriver saaledes, paa Forhaand bringer det paatænkte Udvalg i Miskredit. Hvad er det for en Virksomhed, det ærede 1ste tingvalgte Medlem har udfoldet inden for Akkordudvalget? Er det ikke akkurat det samme, der der er foregaaet? Har Akkordudvalget f. Eks. ikke skønnet over, om vedkommende, som søgte Akkord, efter at have faaet denne vilde være i Stand til at føre sin Bedrift videre? Jo, det er netop det, der er foregaaet, og hvis Akkordudvalget har kunnet sætte sig til Doms over andre, vil jeg mene, at saa kan det Udvalg, som her paatænkes nedsat, gøre det samme.

Det er ofte sagt, at Løsningen af Krisen under de ekstraordinære Forhold i Sønderjylland er en national Opgave. Meget rigtigt! Men det er ogsaa en vigtig national Opgave at søge at undgaa at vække alt for store Forventninger hos Befolkningen dernede, Forventninger, som der ikke er Udsigt til at faa opfyldt, da der ikke kan skaffes de nødvendige Midler. Det skaber Uro i store Dele af Befolkningen, og denne Uro udnyttes nationalt fra den anden Side.

I denne Forbindelse vil jeg gerne minde om, at det Udvalg, som har været nedsat i Folketinget, bl. a. modtog en Deputation fra Arbejderne i Sønderjylland, som bad om, at man vilde medvirke til, at der blev sat offentlige Arbejder i Gang. Denne Deputation maatte naturligvis henvises til et andet Forum. Man maatte sige til den: Denne Lov omfatter jo ikke Arbejderne i den Forstand, vi formaar ikke at gøre noget for jer ved denne Lejlighed. Men jeg vil gerne gentage Deputationens Bøn til Regering og Rigsdag om at sætte Arbejder i Gang, thi en meget stor Del af Kommunerne svigter fuldstændig paa dette Omraade.

Jeg vil i saa Henseende tillade mig at henpege paa en Forhandling, der har fundet Sted for et Par Dage siden i Tønder Byraad, hvor Tyskerne som bekendt har Ledelsen. Der var Byraadets Fler-tal enigt om — som det tyske Blad skriver —, at det vilde virke katastrofalt, hvis man satte Arbejder i Gang, thi saa vilde Skatteprocenten stige. Man høre: det vilde

virke katastrofalt, om man skulde give en 10—20 Kr. mere i Skatter. Det kunde man ikke være med til. Jeg vil sige, at lige saa nødvendigt som det er af nationale Grunde at skabe Tilfredshed i Landbostanden, lige saa nødvendigt maa det være at skabe Tilfredshed blandt Arbejderklassen.

Jeg skal i øvrigt, da Lovforslaget jo vil komme til Behandling i et Udvalg — saadan forstod jeg det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Jepsen Christensen) —, ikke komme nærmere ind paa selve Lovforslaget, men blot anbefale det i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Schaumann: Siden Genforeningen har Danmark været udsat for flere omfattende Kriser, i Begyndelsen af Tyverne Byerhvervskrisen, som dog ikke ramte Sønderjylland saa stærkt som det øvrige Land, saa Landbrugskrisen 1925—28, som fulgte efter Kronens Pariføring i 1924—25, og nu Verdenskrisen, som især rammer Landbruget, men derigennem ogsaa alle andre Erhverv. Sønderjylland er jo overvejende et Bondeland, og derfor rammer Landbrugskrisen særlig haardt der. Der har jo heller ikke inden for noget Parti været Tvivl om, at der krævedes særlige Foranstaltninger i de sønderjyske Landsdele.

Ulykken var jo den, at Genforeningen mellem Sønderjylland og Danmark fandt Sted lige paa Toppen af en Højkonjunktur med høje Priser samtidig med, at Pengenes Værdi var meget ringe, og den økonomiske Bevægelse, der siden er foregaaet, har kort sagt været den, at Pengene er blevet mere og mere værd, medens Værdierne, især Landbrugsvarer, er faldet i Pris. Dette gælder for hele Danmark, men især for Sønderjylland, hvor vi jo ogsaa maa regne med Tabene paa Markkapitalen. Selvfølgelig anerkender jeg, at der er ofret meget betydelige Beløb paa Sønderjylland, men vi fra konservativ Side mener ikke, at det er tilstrækkeligt, og har derfor Gang paa Gang fremsat Ønsker om, at der endelig maatte blive gjort noget, som kunde skabe Ro i Sønderjylland, især ogsaa med Henblik paa det nationalpolitiske Spørgsmaal. Mine Partifæller i det andet høje Ting har krævet et Genforeningslaan Nr. 2 optaget for at hjælpe Sønderjylland, saaledes at det kunde komme paa lige Fod med det øvrige Land. Vi anser det for at være en Statsopgave, lige saa godt som det første Genforeningslaan var en Statsopgave. Den Udgift, Laanets Forrentning og Afdrag vilde betyde for Staten, maatte gaa ind i de al-